

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду. Для отримання додаткової інформації див. повне посилання на авторське право в кінці цього документу.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційний бюлетень практики Суду № 103

Грудень 2007

Веіан проти Румунії - 30658/05

Рішення від 06.12.2007 [Секція III]

Стаття 6

Цивільне провадження

Стаття 6-1

Справедливий розгляд

Суперечливі рішення Верховного суду: *порушення*

Стаття 14

Дискримінація

Відмінність у поведженні між особами, що знаходяться в однаковому положенні, в результаті суперечливих рішень Верховного суду: *порушення*.

Факти: У 1953 році заявника призвали в армію, але йому не дозволили проходити військову службу через те, що його батько виступав проти колективізації сільськогосподарських угідь. Замість цього, його закріпили у якості будівельника за кількома військовими частинами. Закон № 309 від 22 травня 2002 року визнавав роботу, виконану у військових частинах під керівництвом Департаменту праці, примусовою працею та запровадив засоби компенсації, в тому числі щомісячну допомогу, безкоштовне медичне лікування та звільнення від сплати за телевізійну ліцензію. Заявник не зміг скористатися цим законом, оскільки він проходив військову службу у

військовій частині, яка не підпорядковувалась Департаменту праці. У касаційному суді він скаржився про дискримінацію в законі між призовниками, які виконували примусову працю у військових частинах під керівництвом Департаменту праці, та тими, хто виконував подібну роботу, але не міг скористатися законодавчими пільгами, оскільки їхні військові частини не підпорядковувались Департаменту праці. Він стверджував, що колишній призовник, який знаходився в такій же ситуації, що і він, отримав рішення в касаційному суді, по якому він підпадав під дію Закону № 309/2002. Касаційний суд відхилив касацію заявника на тій підставі, що його військова частина не перебувала у списку військових частин, підпорядкованих Департаменту праці.

Право: Стаття 6 § 1 - у низці рішень касаційний суд застосував закон № 309/2002 про засоби компенсації призовникам, які виконували примусову працю під час проходження військової служби, до всіх призовників, незалежно від органу, якому підпорядковувались їхні військові частини, в той час як у низці інших рішень, винесених протягом того ж періоду, він дійшов протилежного висновку, включаючи і справу заявника.

Через брак засобів забезпечення узгодженості практики в найвищому національному суді, цьому судові вдавалося, інколи в той же день, приймати рішення, які стосувались сфери застосування одного й того ж самого закону та були діаметрально протилежними. Проте функція Верховного суду якраз і полягала у врегулюванні таких розбіжностей у судовій практиці. У цій конкретній справі касаційний суд був на початковому етапі глибоких та триваючих розбіжностей. Ця практика, розвинута в країні найвищим судовим органом, сама по собі суперечила принципу правової визначеності. Замість того, щоб виконувати свою функцію у встановленні стандартів тлумачення, касаційний суд сам став джерелом правової невизначеності, тим самим підривавши довіру суспільства до судової системи.

Відсутність правової визначеності фактично позбавила заявника будь-якої можливості отримати права, передбачені законом, на відміну від інших осіб у подібній ситуації.

Висновок: порушення (одностайно).

Стаття 14, взята у поєднанні зі статтею 1 Протоколу № 1: заявник скаржився про відмову органів влади надати йому права, передбачені Законом № 309/2002 стосовно примусової праці, виконаної ним під час проходження військової служби. Призначення заявнику примусової праці під час проходження ним військової служби було необхідною умовою для отримання цих прав. Відмова в наданні йому цих прав була заснована виключно на тому факті, що військова частина, в якій він служив, не підпорядковувалась Департаменту праці. Проте, у світлі низки рішень касаційного суду, за якими особи, яким була призначена примусова праця поза межами установ Департаменту праці, отримали права за відповідним законом, заявник мав «законне очікування», що його позов буде задоволений. Тому стаття 1 Протоколу № 1 застосовувалась.

У результаті суперечливої практики касаційного суду мала місце відмінність у поведженні між заявником та іншими особами, що перебували в подібній ситуації. Це була не просто розбіжність у судовій практиці, властива будь-якій правовій системі, та яка може існувати в судах першої та апеляційної інстанції, а недолік касаційного суду у виконанні своєї функції врегулювання таких розбіжностей. Уряд не надав жодного об'єктивного та розумного пояснення цієї відмінності в поведженні.

Висновок: порушення (однострійно).

Стаття 41 – 5000 євро в цілому за шкоду.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини
Це коротке викладення рішення, зроблене Секретаріатом, не є
зобов'язальним для Суду.

Натисніть тут для доступу до Інформаційних бюлетенів з практики Суду:
[Case-Law Information Notes](#)

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду; також Суд не несе жодної відповідальності за його якість. Його можна завантажити з бази рішень Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, в яких Суд його також розмістив. Його можна відтворювати в некомерційних цілях за умови, що будуть зазначені повна назва справи та посилання на авторське право і Цільовий фонд «Права людини». Для використання будь-якої частини цього перекладу в комерційних цілях слід звертатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente

traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante :
publishing@echr.coe.int